

[Gert Petersen]

Socialdemokratiet havde altså foretaget en kolbøtte. Så spørger man sig: Hvorfor? Hvad var der egentlig sket i mellemtiden? Ja, der var altså bl. a. sket det, at da vi drøftede forslaget den 23. april 1976, så havde vi haft en enorm skandale i forbindelse med efterretningsvæsenet, den, som hr. Wilhjelm netop omtalte. På denne baggrund afviste man altså at gennemføre et kontrolforslag.

Hvad er så situationen i dag? Ja, nu har vi igen haft en stor skandale i forbindelse med efterretningsvæsenet. Man kan altid henvise til, at skandalerne er nogle år gamle. Man kan hver gang fortælle offentligheden, at det er noget, der er overstået, det sker ikke igen. Men for det første betyder den ukontrollerede praksis, som man anvender, at misbrug kun kommer for dagen som følge af dygtigt journalistisk arbejde, og så kan det kun afsløres med nogen forsinkelse. Og for det andet bliver det altså noget trættende at høre hver gang, at det er noget, der er overstået, og nu sker det ikke mere.

I 1976 bedyrede modstanderne af det kontrolorgan, vi har foreslået, at sådan noget som det, der skete i 1950'erne, ikke ville blive gentaget, men de fortav, at det var blevet gentaget i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Måske vidste de det ikke. Ja, måske vidste ikke engang de ansvarlige ministre det. Men så meget desto værre, og så meget desto mere brug er der for et kontrolorgan.

Parallellerne er helt påfaldende. I 1950'erne indgik efterretningstjenesterne en kontrakt med en privat efterretningsbande, den såkaldte blikkenslagerbande, som påtog sig at udspionere lovlige politiske organisationer herhjemme, udspionere politiske personer. Det sker ikke mere, sagde man til os i 1976. Det skete kun dengang. Nu ved vi derimod, at i årene 1969-73 indgik efterretnings-tjenesten igen kontrakt med en privat efterretningsbande, som påtog sig at infiltrere og udspionere lovlige politiske organisationer og personer, som er i opposition til det officielle Danmarks udenrigspolitik.

Så spørger man sig selv: hvad sker der mon i dag? Hvad får vi at vide i 1980 eller 1981? Hvad kommer der så frem om, hvad der skete i 1977 eller 1978? Med de fortilfælde, der ligger, må man anse det for helt givet, at noget vil der komme frem. Derfor synes jeg, man burde tage forslaget om et kon-

trolorgan alvorligt. Om det så skal udformes netop på denne måde, det er naturligvis noget, man kan diskutere, men jeg synes, man bør tage forslaget alvorligt.

Jeg sagde i 1976, at jeg var helt overbevist om, at der ikke kommer ro om efterretnings-tjenesterne. Da sagde man: sikke noget snik-snak, nu er sagen i orden, vi har vedtaget et dagsordensforslag - det var altså flertallet her - om, at der er fuld kontrol med efterretnings-tjenesterne, og nu er der skabt ro om dem. Undskyld, er det mig, der igen har skabt uro om dem? Er det et kontrolorgan, som har bremset nogle ting? Nej, de ting, som nu er kommet frem, er for det første ting, som efterretningstjenesterne, i dette tilfælde forsvarrets, har lavet. Det er dem selv, der har givet anledning til uro. Det er for det andet kommet frem, fordi, nå ja, dygtige journalister har været på færde, og fordi forsvarrets efterretningstjeneste åbenbart er så uduelig - også set fra et professionelt synspunkt - at den indgår kontrakt med en person som Hans Hetler, der derefter løber til pressen.

Men uroen er kommet igen, og uroen betyder ikke andet, end at der er kommet nye afsløringer frem, at det, som man for to år siden sagde ikke skulle gentage sig efter 1950'erne, gentog sig igen, og det gentog sig fra 1969 til 1973, og man spørger som sagt sig selv, hvad der sker i øjeblikket.

Jeg mener ikke, at vi kan affinde os med det, og jeg tror ikke, at demokratiet kan affinde sig med det. Det kan endnu mindre affinde sig med, at når så ministeransvaret skal gøre sig gældende og man skal afdække hele denne affære, ja, så lægger man helt åbenbart fra forskellig side den ansvarlige minister hindringer i vejen i opklaringsarbejdet. Jeg spørger, om man kan affinde sig med, og om det er foreneligt med ministerkontrollen - der tales så meget om ministerens ansvar her - at efterretningsofficerer brænder belastende materiale, tre dage før de rapporterer til ministeren, for så at kunne sige til ham, at det materiale råder de desværre ikke over længere. Punktum. Fuldt stop.

Kan man affinde sig med, at selv den spagfærdige regeringserklæring fra 1968 om, at ingen dansk statsborger må registreres alene på grund af politisk overbevisning, og at alle sådan opbyggede kartoteker skal tilintet-